

Tevékenységi terv/ Projekt terv

Címe: Cinege fiókák érkezése második hét
Megvalósulásának tervezett ideje: 2024. szeptember 9.-13
A tevékenység/projekt tervezett indító élménye: Befogadó délután a szülőkkel
A tevékenység/projekt tervezett lezáró élménye : Heti alkotásokból készült kiállítás

A tevékenység/projekt megvalósítása során kiemelt célok:	A régi cinegék visszaszoktatása, az újonnan érkező gyermekek beszoktatása.
Feladatok:	Szülőkkel való rendszeres kommunikáció, nyugodt és biztonságos légkör kialakítása.
Fejleszthető képességek:	Szociális készségek, szabálytudat, szabálytartás fejlesztése.

Játék és a játék feltételeinek biztosítása (ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése)	• Vezesd ki a társad a fenyőerdőből! • Keresd ki a napraforgómagot a tökmagok közül csipesszel! •
Verselés, mesélés • anyanyelvi és drámajátékok	• Legyél tulipánhagyma, majd bújj ki a földből, olyan ütemben, ahogy Neked jól esik. • manónyelven zöldségek sorolása • Változz fává! Kitaláljuk milyen fa vagy! • Mondóka: Esik eső süt a nap.. és a többi jelvers • A napraforgó álma • Paprikajancsi meséje • Frankó Katalin: A tulipán • Milyen virágot tátogok? (nagy csoportosok)
Ének, zene, énekes játék, gyermektánc	• Én kis kertem kerteltem (tulipán) • relaxáció zene segítségével
Rajzolás, festés, mintázás, kézi munka	• paprika sablon kartonra fonalköretekeréssel • közös fenyőfa készítése tenyérnyomatokkal • tulipán pipettával és rajzolással, ragasztással • napraforgó só-liszt gyurmából

	• Vincent van Gogh: napraforgók festményének megismerése
Mozgás • a mindennapos testmozgás játéka és feladatai	• Akazd fel a tobozokat a bordásfalra! • trambulín mindennapos használata • Annyit ugorj páros láppal, ahány babzsák van a földön előtted
Külső világ tevékeny megismerése • Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek • Matematikai tapasztalatok	• fenyőfajták felsoroása felismerése (ezüst, luc, normand) • paprikák csoportosítása színek szerint, nagyságuk szerinti sorbaállítás • tulipánhagymák ültetése a kiskertbe • Vágj annyi szeletet a paprikából, ahányat dob sz a dobókockával!
Munka jellegű tevékenységek	• Naposi feladatok ellátása • Ágyazás • Játékok elpakolása • Saját szekrény és ruhák rendben tartása
Differenciálás, tehetséggondozás, felzárkóztatás lehetőségei	• A kiscsoportosokra, és a szüleiktől nehezebben leváló gyermekekre különös figyelemmel vagyunk. • iskolába készülők saját könyveikben való gyakorlás

Mese:

Egy napsütéses kora reggelen a kis napraforgó nagyot nyújtózkodott, arcát a nap felé fordította, és arra gondolt, milyen gyönyörű álma volt az éjjel. Egy méhecske repült el mellette, feltűnt neki a napraforgó önfeledt, boldog mosolya, ezért megállt egy pillanatra, hogy megtudja az okát.

– Hát te minek örülsz ennyire mindjárt ilyen kora reggel? – kérdezte kedvesen érdeklődve.

– Szépet álmodtam – felelte a napraforgó mámoros arccal.

Már éppen vett egy nagy levegőt, hogy belekezdjen a mesélésbe, de a méhecske nagyon elfoglalt volt. Most, hogy megtudta a jókedv okát, már nem akart maradni, tovább repült. A kis napraforgó rendületlenül mosolygott. Egy pillangóraj repült arra, vidáman kergetőztek a nyári, virágillatú melegben, amikor nekik is szemet szűrt a napraforgó tündöklő jókedve.

– Miért mosolyogsz ilyen boldogan? – kérdezték egymás szavába vágva.

– Annyira szépet álmodtam – kezdte a napraforgó, de miután a pillangók meghallották a válaszát, mindjárt tovább repültek.

A nap már delelőn járt, rekkenő hőség volt. A napraforgótábla egykedvűen pompázott, csak a kis napraforgó mosolya volt töretlen. Egy szöcske ugrott a szárára, hogy szirmai árnyékában enyhülést találjon a nagy melegben. Feltűnt neki a napraforgó boldogsága, ezért rákérdezett:

– Mitől vagy ilyen boldog, amikor olyan hőség van, hogy alig lehet bírni?

– Nagyon szépet álmodtam.

– Értem – mondta a szöcske. – Jó neked, hogy szoktál álmodni. Én épp csak lehajtom a fejem, és máris elalszom.

Azzal már ugrott is tovább. Báránnyfelhők tűntek fel az égen, csapatban jöttek, és szórakoztatta őket a napraforgó ragyogó mosolya, de nem mondhatták el neki, túl magasan voltak.

Hangyacsapat érkezett a napraforgó szárához. Egy lehullott levél eltorlaszolta a megszokott útvonalukat, ezért kitérőt kellett tenniük, amíg eltakarítják az útról az akadályt. Egyikük felmászott a napraforgó szárára, onnan terelte a többi, és dirigálta az akadálymentesítést. Egy pillanatra feltűnt neki a napraforgó boldog ragyogása, de nem volt ideje ezzel foglalkozni, nemhogy még kérdéseket is feltegyen. Gyorsan elvégezte a feladatát, majd csatlakozott a többiekhez, és elmasírozott.

A nap már leáldozóban volt, fénye megszelídült, a vakító fehér narancsos, pirosas árnyalatokká változott. A tücskök újult erővel zendítettek rá, a rigók búcsúzkodni készülődtek. A napraforgó rendíthetetlen nyugalommal és boldogsággal mosolygott, csak azt sajnálta kicsit, hogy senkinek nem tudta elmesélni, mit álmodott, pedig azt gondolta, ha elmondaná, talán a többieknek is jobb kedve lenne tőle. De senkinek nem volt ideje végighallgatni, ezért, csak úgy magának, halkán mesélte el az álmot, nehogy másnapra elfelejje:

– Itt álltam a napraforgótábla közepén, pont úgy, mint most. De már nagy voltam. Körülöttem a madarak már kikeltették a fiókáikat, már a fiókák is felnőttek, és én még mindig itt álltam. A hangyák begyűjtöttek minden eleséget, amit csak a mezőn találtak, tele volt az éléskamrájuk, és én még mindig itt voltam. Az őzmagok is felnevelték a gidáikat az erdőben, és én még mindig itt voltam. Lassanként múlt a nyár álmomban, hűvösebbek lettek a reggelek, éreztem, hogy a hajnali harmat is egyre hűvösebb a száramon, és már nem esik mindig olyan jól. De amitől a legboldogabb voltam álmomban, és amitől most is boldog vagyok, az nem az, hogy mindezt láttam, hanem az, hogy a nap folyamatosan sütött rám. Minden nap, reggeltől estig. Hát, ennek örülök ilyen nagyon.

Miután elmesélte csak úgy, magának, az álmát, lassanként lehajtotta a fejét, és elaludt. Elalvás előtt utoljára még arra gondolt, milyen kár, hogy ezt nem mesélhette el a többieknek, hogy nem mondhatta el nekik, hogy bármi fog is történni, bárhogy múlik is a nyár, a nap mindig sütni fog.

Paprikajancsi meséje:

Régi történetet mesélek ma nektek, abból az időből, amikor Paprikajancsi még új volt. Nagyapó megvette, hazavitte, és a nagyágy fölötti polcra ültette. Három öreg zenebaba állt már ott.

– Itt jó helyed lesz! – mosolygott Nagyapó. – Ha megérkezik Maninka, itt majd megtalál téged! – azzal megfordult, és kiballagott a kertjébe. Mivel feledékeny volt kissé, mindjárt meg is feledkezett Paprikajancsiról.

Alig csukódott be az ajtó, Paprikajancsi izegni-mozogni kezdett.

– Jó napot! – fordult a zenebabákhoz. – Tudják, kérem, hogy ki az a Maninka?

– Tudjuk, tudjuk! – válaszoltak a zenebabák mindenféle hangokon. – Nagyapó unokája! Kislány! Holnap érkezik!

– Hurrá! Akkor előadom neki a mutatványomat! Tudnak önök cirkuszi zenét játszani?

– Tudunk, tudunk! Hegedűn! Dobon! Trombitán!

– Nagyszerű! Ugyebár artista vagyok, és zenével hatásosabb a mutatványom!

Tudják a paprikából Jancsikát?

– Tudjuk, tudjuk! Máris fújjuk! Hegedüljük! Dobiljuk!

– Akkor kezdődhet a próba! E – ké – há!... – és Paprikajancsi dalolni, táncolni, cigánykerekezni kezdett, sőt, egy-két szaltóval is megpróbálkozott:

Paprikából Jancsika,

Jancsikából paprika,

paprikából tulipán,

tulipánból kis király!

Addig ugrált, addig cigánykerekezett és szaltózott, míg megcsúszott a lába, s egyenesen beesett a nagyágy és a fal közti szűk részbe.

– Hű, de szűk!... Hep! – erőlködött Paprikajancsi, de minél jobban kapálózott, annál jobban beszorult.

Nagyapó csak este érkezett vissza a szobába, és mindjárt le is feküdt.

– Itt vagyok, Nagyapó! Az ágy melletti részben! Húzzon ki, Nagyapó! – kiabált

Paprikajancsi, ám hiába, mert a játékok hangját csak a gyerekek hallják. Nagyapó meg amúgy is süket volt egy kicsit.

– Egy éjszakát kibírok! – gondolta Paprikajancsi. – Maninka majd holnap kihúz! – és fáradtan elaludt.

Reggel csengő hangocskára ébredt:

– Hahó! Nagyapó!

– Itt van! – örvendezett Paprikajancsi. – Megérkezett Maninka!

– Tíz napot maradok, Nagyapó! Ennyit, látod?

Paprikajancsi nagyon szerette volna megnézni, hogy hányat mutat Maninka, de a fal melletti szűk részből semmit se látott. Azt is csak hallotta, hogy Nagyapó meg az unokája csevegve kivonulnak a kertbe, s ott boldogan locsolnak, gazolnak hosszú-hosszú órákon át.

– Ki fog engem így kihúzni? És kinek adom elő a mutatványomat? – nyugtalankodott Paprikajancsi.

Eltelt a következő nap.

– Lehet, hogy örökre itt maradok!... – sóhajtotta Paprikajancsi lemondóan.

Harmadnapra azonban történt valami. Maninka náthásan, fájó torokkal ébredt, és sehogyan sem akart a kis szobájában maradni.

– Költözz a nagyágyba! – ajánlotta Nagyapó. – Én pedig főzök neked egy jó hársfateát! – és kisietett a konyhába.

Maninka egyedül maradt Nagyapó óriási dunnája alatt. Zúgott a feje, a párna nyomta, a fal mintha hullámzott volna körülötte. Odébb hemperedett, s akkor a fal melletti résben megpillantott két, felfelé nyújtózó kis kezét. Megdörzsölte a szemét, jobban a rés fölé hajolt, s hát, a két kis kéz alól felnevetett rá Paprikajancsi vidám ábrázata!

– Hát te? – kérdezte Maninka, s megragadta Paprikajancsi kezét.

– ...Hep! – rugaszkodott neki Paprikajancsi, s már kint is volt a dunna tetején. – Paprikajancsi vagyok! Énekművész és artista! Produkcióóó!

Zene csendült a nagyágy fölötti polcra. Paprikajancsi meghajította magát, és boldog dalolásba, táncolásba kezdett:

Paprikából Jancsika,
Jancsikából paprika,
paprikából tulipán,
tulipánból kis király!

Kis királyból tulipán,
tulipánból kis király,
kis királyból Jancsika,
Jancsikából paprika!

– Itt a világ legjobb hársfateája! – lépett a szobába Nagyapó, s ámulva látta, hogy a kis unokája jobban van, és a neki vásárolt Paprikajancsi is előkerült. Attól kezdve Maninka és Paprikajancsi soha nem vált el egymástól.

Frankó Katalin: A tulipán

Olyan volt a kertem itt, Dunaszigeten, a Szigetköz szívében lévő kicsiny falumban, mintha lángolt volna a sok piros, sárga pompázatos tulipántól. Egymás mellett nyitogatták ki kelyhüket a daliás virágok, és vidáman csalogatták a méhecskéket.

Közöttük virágzott ő is. Piros volt, karcsú és gyönyörű. Élte a testvérei mindennapi életét. Reggel ő is felkelt, lemosta szirmait a harmatcseppekben, és óvatosan tárta szét őket, nehogy meggyűrődjenek. Büszke volt és kíváncsi. Miden érdekelte, és ámulva hallgatta a méheket, a pillangókat, és csodálta a fölötte átsuhanó csipkés felhőket. Ez volt nappal. Alkonyatkor aztán becsukta selymes szirmait, mint minden tulipán ilyenkor, és pihent. Legalábbis pihent volna, ám folyton csak az járt a fejében, vajon milyen lehet a világ éjszaka. Mert nappal gyönyörű, ezt tudta! De mi történik akkor, amikor ők lecsukják szirmaikat? Nappal gyakran kérdezgette erről a méheket, de ők sem tudták.

– Ilyenkor mi is alszunk, mint minden jóra való állat és virág – mondta egy tapasztalt öreg méh.

– Nagyon kíváncsi vagyok! – sóhajtott a tulipán.

– Ne legyél! – mondta egy mellette viruló testvére. – Számunkra az éjszaka csak veszélyes lehet.

– Miért? – kérdezte.

– Nem tudom! – mondta a testvére. – Nem tudom, de ha nem lenne az, akkor miért zárnánk össze szirmaikat, mióta a világ világ? Nekünk ez így jó! Ne akarj ezen változtatni.

– Mióta a világ világ... – ismételte a tulipán, aztán elgondolkodott. Valóban az a jó, ami már megszokott? Hátha nincs is semmilyen veszély, és csak a kényelem meg a szokás miatt zárják össze a tulipánok esténként a szirmaikat... Tudni akarta az igazat! Ő más akart lenni.

Alig várta az estét, és amikor alkonyodott és társai bezárták kelyhüket, ő nyitvahagyta piros szirmait, és szívdobogva várt. Kezdeti félelme azonban gyorsan ámulattá változott: először a vörösen izzó napnyugtát csodálta.

– Éppen olyan színű, mint a szirmaim. – gondolta.

Majd ahogyan sötétedett, és kigyúltak a csillagok, tekintete az égre szegeződött, és csak nézte fényüket. Sötét lett, ám ő mégsem félt, aztán lassan a hold ezüstös fénybe vonta a kertet, és ő is olyan lett, mint egy ezüstcsengettyű.

Látta, ahogy a ház kandúrja, aki nappal a virágágyások között szeretett pihenni, éjszakai vadászatra indul, és csak úgy szikráznak a szemei. Hallotta a csendet. Az éjszaka nyugodt, szuszogó csendjét; és olyan békét érzet, amit még soha.

Aztán ujjongott, hogy milyen jó lesz mindezt elmesélni, és hogy nincs is semmilyen veszély, és álmódzva gondolt arra, hogy holnap mindezt testvérkéivel nézi majd végig.

Hajnalodott. A felkelő nap fénye élesen hasított az éjszaka sötétjébe, és a kis tulipán megremegett a fényben. Hirtelen fáj ez a fényesség, és próbálta összehúzni szirmait, de azok úgy elgémberedtek az éjszakai hűvösben, hogy meg sem mozdultak. A nap tüzesen kelt, szinte égett. A tulipán legalábbis így érezte.

– Mi lesz velem? – sóhajtott fel. – Olyan gyenge vagyok!

– Mert nem óvtad magad az esti hidegtől – susogott a szél.

– Nem gondoltam erre.

– Tudom – cirógatta a szél – Tudtam, hogy így lesz.

– Akkor miért nem szóltál? – kérdezte a tulipán.

– Ha szóltam volna, talán nem maradtál volna nyitva?

A tulipán elgondolkodott, végül elmosolyodott.

– Igazad van! Mindenképpen nyitva maradtam volna, csak talán még jobban féltem volna.

Aztán megint felsóhajtott, mert egyre jobban égették, szinte szárították a napsugarak.

– Most már tudom, miért nyitjuk ki olyan lassan a szirmainkat – mondta. – Azért, hogy lassan érjenek minket a nap sugarai. De azt is tudom, milyen gyönyörű az éjszaka, mert én láttam! Olyan gyönyörű az éjszaka, mint amilyen gyönyörű a nappal. Gyönyörű ez a világ. Csak azt sajnálom, hogy ez a testvéreimnek már nem mondhatom el.

– Majd én elmesélem nekik. – susogta a szél.

– Köszönöm! – suttogta elhaló hangon a tulipán.

Amikor a sok sárga és piros tulipán kinyitotta kelyhét, testvérüknek már csak lehullva találták szirmait, elszáradva, megfakulva. Hitték is, nem is a szél meséjét, amit felettük zenélt a kis tulipánról.

Azóta is szorgalmasan zárják össze kelyhüket az alkony közeledtével, ahogy ez már szokás, mióta világ a világ, és csak néha, suttogva emlegetik azt a bátor tulipánt, aki nyitva hagyta egyszer a szirmai, hogy lássa az éjszakát!

Reflexió: